

Paige Toon
EGY DARAB A SZÍVEMBŐL

„Minden lélekben van egy kis szivárvány...”
(Reményik Sándor)

Paige Toon

EGY DARAB
A SZÍVEMBŐL

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Last Piece of My Heart

Copyright © Paige Toon Limited, 2017

Hungarian translation © Frei-Kovács Judit

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FREI-KOVÁCS JUDIT

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 2064-7115
ISBN 978 963 452 102 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA
Készült 23,75 nyomdai ív terjedelemben

Nyomdai előkészítés GREPENTA Kft.
Nyomta és kötötte MONDAT Kft.
Felelős vezető Nagy László

Az a baj, hogy ha az ember odaadja valakinek a szívét, sohasem kapja vissza maradéktalanul. Már rég kiábrándultunk az illetőből, mégis nála marad egy rész belőlünk. Ezért az első szerelem a legerősebb: ez az egyetlen alkalom, amikor teljes szívükből szeretünk valakit. A szó legszorosabb értelmében.

Néhány évvel ezelőtt fogalmazódott meg bennem ez az elmélet, amikor – kissé megkésve – igyekeztem rájönni, miért is szakítottam az egyetemi barátommal, Daviddal. Remek fickó volt, de valami hiányzott, ezért búcsút vettem tőle, és elkezdtem kutatni a tökéletes csomag után. Azóta eltelt tíz év, és még mindig keresek.

Végiggondoltam a lehetséges okokat, górcső alá vettem minden apró részletet, és a nap végére Elliot Greenhez jutottam. Ő a hibás mindenért. Ő volt az első szerelmem, ellopott egy darabot a szívemből – és ha már ott tartott, a szüzességemet is –, aztán tizenhat éves korában Ausztráliába költözött a családjával, és soha életemben nem láttam viszont. Miután a kezdeti lelkesedés alábbhagyott, már levelet sem kaptam tőle. Azt feltételeztem, talált egy csinos ausztrál lánykát, és szépen megfélemezett rólam, így én is megpróbáltam elfelejteni. És sok-sok év elteltével még mindig próbálkozom.

Nem sokat segít a helyzeten, hogy jelen pillanatban Sydney-ben tartózkodom, ahová annak idején költözött. Sokat ábrándoztam róla, hogy egyszer összefutok vele az utcán, és

színpadiasan közlöm: „Van nálad valami, ami az enyém!”, aztán követelem, hogy adja vissza a szívem kis darabkáját.

Ám a legvadabb álmaimban sem gondoltam, hogy valóban viszontlátom, de most itt van: a barátaival iszogat ebben a tengerparti bárban, miközben fogalma sincs róla, hogy én bámulom.

Megváltozott, mégis azonnal felismertem. Karcsú, nyúlánk alkata kiszélesedett, a karja napbarnított és izmos lett. Hosszabb, barna haja ugyanolyan rakoncátlan, de az arcát a szakáll határát súroló, szexi borosta borítja. Innen, ahol állok, Elliot Green dögösebb, mint valaha. És most rám pillant.

Engem néz!

Már nem engem néz.

Mielőtt átadhatnám magam a csalódásnak, bekövetkezik a komédiákból ismert duplacsavar, és Elliot kék szeme elkerekedik. Elvigyorodik, felpattan, és ezzel együtt az a veszély fenyeget, hogy a szívem kiugrik a mellkasomból.

– Bridget? – kérdezi hitetlenkedve, és széttárja a karját.

– Szia, Elliot! – válaszolom gyengéden, mire az izmos mellkasára von. *Ó, elképesztő az illata!* Mit kellene mondanom?

– Te semmit sem változtál – jelenti ki, amikor elhúzódik tőlem, és tetőtől talpig végigmér.

Az alakom valóban nem sokat változott, amióta utoljára találkoztunk. Magas vagyok, meglehetősen karcsú, és a szemem – nyilvánvalóan – továbbra is kék, sötét tengerkék, míg az övé világosabb, mint egy úszómedence vize.

Az ujjai közé fogja az egyik sötét tincsemet.

– Még a hajad is ugyanolyan – állapítja meg.

Nagyjából az államig ér, és többé-kevésbé így hordom tinédzserkorom óta.

– Éppen növesztem – jegyzem meg, és megvonom a vállamat. Kiderült, hogy a félhosszú frizurával sokat kell bíbelődni. – Jól hallom az enyhe ausztrál akcentust?

– Elképzzelhető – vigyorog Elliot.

– Tényleg. Olyan furcsa.

Elliot felnevet, és a fejét csóválja.

– Mit keresel itt?

– Éppen hazafelé tartok. – A komp felé intek, amely Circular Quay-ből indul.

– Sydney-ben élsz?

– Valahogy úgy. Egy évre jöttem.

– Komolyan mondod? – Mélyen a szemembe néz. – Le kellett lépned valamiért? Meghívhatlak egy italra?

– Nem kellett lelépnem, és szívesen innék valamit.

Elliot rám mosolyog, és a semmiből belém hasít a gondolat: *Van nálad valami, ami az enyém.*

Természetesen számomra is nyilvánvaló, hogy éktelen bunkónak tűnnék, ha kimondanám, úgyhogy inkább némán követem az asztalukhoz.

Az elkövetkező néhány órában Elliottal és a barátaival iszogatok, jókat nevetgélek, és kiderül, hogy az egykori szerelmem ínycsiklandóan szingli. Amikor a barátai elköszönnek, mi még maradunk, és miközben a közelben lévő sydney-i operaház fehér vitorláit aranylón csillognak a lemenő nap fényében, és a botanikus kertből denevérek reppennek az égbe, végül összeszedem a bátorságomat.

– Van egy elméletem – bököm ki, miközben kevergetem a jeget a vodka-tonikomban.

Elliot felvonja a szemöldökét, és élvezettel hallgatja, ahogy kifejtem a dolgot.

– Hát, ezért nem találtam meg a nagy őt – állapítom meg végül.

Elliot zavartnak tűnik.

– De voltál szerelmes, amióta nem vagyunk együtt, ugye?

– Igen – mordulok fel. – Vagy tucatször.

– Nos, ha ez igaz, akkor fel kell kutatnod az összes többi fickót, hogy ők is adják vissza a náluk lévő darabkákat. – Bele-

kortyol a sörébe, majd leteszi a poharat, és úgy tűnik, nagyon elégedett magával.

Vajon igaza van? Talán olyan apró darabokra farigcsáltam a szívemet, hogy már senkinek sem jut belőle? A francba!

– Hibás az elméleted – teszi hozzá Elliot kötekedve.

– Nem, nem. – Eltökélten rázom a fejem. – Te voltál az első szerelmem. Nálad van a legnagyobb darab. A legfontosabb darab. És vissza akarom kapni.

– És mi van, ha én nem akarom visszaadni? – kérdezi.

Borúsan összeráncolom a homlokomat, bár titokban el vagyok bűvölve, amiért komolyan veszi ezt a butaságot.

– És miért akarnád megtartani?

– Nem tudom – vallja be, és megvonja a vállát. – Talán örülök, hogy nálam van. És különben is, ha vissza akarsz kapni a darabkádat, úgy igazságos, ha te is visszaadod az enyémet.

– Szerinted nálam van a szíved egy darabkája? – kérdezem meglepve, és őszintén remélem, hogy senki sem hallja ezt a buggyant beszélgetést.

– Hát persze! – feleli, és csaknem hozzáteszi, hogy „sajnos”.

Ezen elgondolkodom, bár az alkoholtól kissé lassabban működnek az agytekervényeim.

– Ez esetben kiegyezhetnénk egy méltányos cserével – motyogom végül.

Elliot elmosolyodik, és csak bámul rám azzal az égszínkék szemével. Egy pillanatra visszarepülök az időben, és pillangók járnak örömtáncot a gyomromban.

– Nem folytathatnánk ezt a beszélgetést egy vacsora mellett? – Elliot közelebb csúsztatja a kezét, és az ujjaink finoman összeérnek. Bizsergető borzongás fut végig a gerincemen, és szinte érzem, ahogy friss repedés keletkezik az élet szempontjából legfontosabb szervemen.

– Ha ragaszkodsz hozzá – válaszolom mosolyogva.

Ha szeretne letörni egy újabb darabot, azt hiszem, állok elébe.

– Szia! – kiáltja az irodalmi ügynököm, Sara, miközben udvariasan arcon csókoljuk egymást. A mosolya száz wattal erősebben ragyog, mint amikor februárban találkoztunk. – Kösz, hogy beugrottál! – Hellyel kínál. – Mi a helyzet? Látom, sikerült tízezer követőt gyűjtened a Twitteren!

– Igen, a múlt héten – felelem. – És a legutóbbi posztra érkezett kommentek minden várakozást felülmúltak.

– Amelyik a Gabriellel való találkozásról szól?

– Igen.

– Ó, azt én is imádom!

– Remek, mert elég sokba került, hogy eljussak Brazíliába. Sara felnevet.

– Úgy tűnik, szerencsésnek mondhatod magad, hogy megmenekültél tőle. Micsoda egy sovinizta disznó! Hány gyereke is van?

– Kilenc – válaszolom, és elhúzom a számat. – Igazán sajnálom a szerencsétlen feleségét.

– Hát, nem lehet könnyű dolga. És tényleg olyan rémesen viselkednek?

– Biztos vagyok benne, hogy vannak jobb napjaik is – válaszolom jó szándékúan, és azon tűnődöm, vajon miért vagyok itt.

Legutóbb három hónapja találkoztunk, amikor előálltam egy könyv tervével, de Sara korántsem fogadta olyan lelkesen, ahogy gondoltam.

– Bocsáss meg, Bridget! – Emlékszem, ezt mondta, a hangja kissé csípős volt. – Amikor találkoztát kértél egy új könyv miatt, azt feltételeztem, a világ körüli utazásaid során szerzett élményeidről akarsz írni, nem pedig a pasikkal kapcsolatos tapasztalataidról.

Igazán érthető volt a részéről. Hiszen ismert, úti beszámolókat közlő író voltam – vagyis vagyok.

– Valóban azt tervezem, hogy varázslatos utazásra viszem az olvasót – mondtam, miközben reményeim szerint meggyőzően mosolyogtam –, és körbe is utazzuk együtt a világot, de az út életem szerelmeim keresztül vezet. Tudom, hogy az útikönyvek jól mennek, de úgy tűnik, ez a mostani a szerelemről fog szólni.

Sara elvigyorodott.

– Valóban szerelemről lenne szó? Harmincnégy éves vagy, és azt állítod, hogy fülig szerelmes voltál tizenkét különböző férfitba? Nem voltak köztük röpke, nyári románcok vagy egyéjszakás kalandok?

Elbizakodottan legyintettem.

– Ó, olyan is volt, tengernyi! De egyet-kettőt talán ki tudok emelni, ha anyagra van szükségem – tettem hozzá mosolyogva, és láttam, hogy Sara elsápad.

Elliot adta az ötletet, amikor tavaly decemberben összefutottam vele Sydney-ben. Az az este valami új és csodálatos dolog kezdete volt, és örömmel jelenthetem, hogy azóta is együtt vagyunk.

Legalábbis együtt járunk. A szó szoros értelmében nem vagyunk együtt, mert nekem lejárt a vízumom, így visszajöttem az Egyesült Királyságba, Elliot pedig a világ másik végén maradt, Ausztráliában. Ha összeházasodnánk, odaköltözhetnék. De ahhoz előbb egyikünknek fel kellene tennie a nagy kérdést.

Kicsit mégis félek, hogy felteszi.

Nagyon szeretem Elliotot, de tizenhat éves koromban mindent elsöprő szerelmet éreztem iránta. Ő jelentett számomra mindent.

Most korántsem ilyen hevesek az érzéseim, és aggódom, hogy talán az évek során megkeseredtem. Lehet, hogy túl sok párkapcsolatban éltem már ahhoz, hogy hinni tudjak az örök szerelemben?

Lehet, hogy egyszerűen felnőttem. Talán a felnőttszerelmet nem lehet összehasonlítani a kamaszkori lángolóással.

De az is lehet, hogy valami hiányzik. És van rá esély, hogy visszakapjam ezt a *valamit*...

Aznap este, amikor újra találkoztunk, Elliot felvetette azt az elgondolkodtató ötletet, hogy fel kellene keresnem az összes férfit, akibe szerelmes voltam, így visszakaphatnám a szívem összes darabkáját. Mielőtt eljöttem Ausztráliából, ismét megemlítette a dolgot, ám ezúttal komolyan gondolta. Azt mondta, tudja, hogy nehezemre esik teljesen átadni magam, de úgy gondolja, ha a külön töltött időt arra használnám, hogy beutazzam a múltamat, talán odaadóbb érzelmekre lennék képes a jelenben. Azt javasolta, írjak az összes kapcsolatomról, és akkor előállt a zseniális ötlettel: ha sikerülne szerződést kötnöm egy ilyesféle könyvre, az erre fordított idő és az utazások meghoznák a gyümölcsüket.

Meg kell jegyezni, hogy a barátom nem féltékeny típus. Ez volt az első kérdés, amelyet Sara februárban nekem szegezett.

Azt is közölte, hogy blogot kellene írnom a találkozásokról, és növelnem a látogatottságomat, mert csak ezzel tudja felkeresni a kiadókat, így az elmúlt hónapok során ezzel foglalkoztam.

Az olvasók csatlakoztak hozzám a különböző utazásaim során Dél-Afrikába (David), Izlandra (Olli), Spanyolországba (Jorge) és Brazíliába (Gabriel), de természetesen arról is beszámoltam, hogyan találkoztam Elliottal Ausztráliában. Még

nem jártam Írországban Dillonnál, Norvégiában Freddie-nél, Kanadában Sethnél, és fel kell keresnem Beau-t, Felixet, Liamet és Vince-t itt, Angliában.

Az újságíró-kapcsolataim segítettek világszerte népszerűsíteni a blogomat, és ha figyelmen kívül hagyjuk a trollokat, azt kell mondanom, zökkenőmentesen halad a dolog.

Mindeközben Elliot melegen tartja a szívem rá eső darabkáját. Ez a legnagyobb darab – az első és az utolsó –, és biztos vagyok benne, ha visszakapom a többi, az utam visszavezet hozzá. Az oltár elé állunk, és boldogan élünk, amíg meg nem halunk.

Tegnap késő délután felhívott Sara titkárnője, és megkért, hogy amint lehet, keressem fel őket. Úgy tűnt, az ügynökömnek valami fontos mondanivalója van, amit személyesen szeretne megosztani velem.

Izgatott lettem.

Tudom, hogy Sara folyamatosan tárgyal a kiadókkal a blogommal kapcsolatban, ami eddig igen pozitív fogadtatásban részesült – tetszik nekik a stílusom meg a humorom –, de mostanáig senki sem merete felvállalni, hogy a jelenlegi piacon megjelenjen egy párkapcsolati blog alapján írt könyvvel. Sara azt állítja, ha folyamatosan növelem a követőim táborát, a kiadók nem szállhatnak vitába a számokkal, így hát folytatom, amit elkezdtem. Lehet, hogy valami megváltozott az elmúlt huszonnégy órában?

– Biztosan érdekel, miért vagy itt – mondja Sara, mintha olvasna a gondolataimban.

– Meglehetősen kíváncsi vagyok – vallom be.

– Tegnap Fay Sandersonnel ebédeltem.

Nem ismerős a név, de Sara felvilágosít, hogy a hölgy vezető szerkesztőként dolgozik az egyik legmenőbb kiadónál.

– Lelkes olvasója a blogodnak, és kifejtette, milyen remekül egyensúlyozol a kedves és szerethető, valamint a merész, vicces

és friss stílus határán. Imádja a hangodat. Egyszerűen imádja! – Sara tovább csigázza az érdeklődésemet, és van valami a hangjában, amittől kíváncsian előredőlök a széken. Lehet, hogy tényleg megtörténik? Csak nem könyvszerződést ajánlottak?

– Van egy ajánlata – folytatja az ügynököm. *Igen!* – Hallottál Nicole Dupréról?

– Ööö... Ismerősen hangzik a név – mondom zavartan.

Sara megfordul a székével, és leemel egy könyvet a háta mögötti polcra.

– Nicole írt egy nagy sikerű bestsellert *Titkos életünk* címmel, amely ősszel jelent meg. Hogy őszinte legyek, mindannyiunkat meglepett.

– Hallottam róla. – Felveszem a regényt, amit elémtett. A borítón egy magányos lány ácsorog a thaiföldi tengerparton. Megfordítom a könyvet, és elolvasom a fülszöveget. Egy úti beszámolókat író nőről szól, aki két férfiből szeret bele két különböző kontinensen.

Hová akar Sara kilyukadni?

– Nicole nem sokkal a könyv megjelenése után meghalt – magyarázza az ügynököm, a hangja hirtelen elkomolyodik.

Felszisszenek, és felpillantok.

– Ó, tényleg! Szerepelt a hírekben. A te szerződ volt? – kérdezem meglepve.

Sara bólint.

– Sajnálom! Fogalmam sem volt, hogy te képviselted.

– Semmi gond. Váratlanul történt – meséli Sara. – Agyvérzést kapott. Harmincegy éves volt.

Borzongva csóválom a fejemet. Nicole három évvel volt fiatalabb nálam.

– Ez olyan tragikus – motyogom szomorúan.

– Nicole dolgozott a folytatáson – mondja Sara, így újra rá figyelek. – A *Titkos életünknek* nyitva hagyta a befejezését, ezért az olvasók rimánkodnak a folytatásért. És, Bridget?

Eddig fogalmam sem volt, hogy ennek az egésznek mi köze hozzám, de a kérdő hangsúlyból arra a következtetésre jutok, hogy illene kitalálnom.

– Fay szerint tökéletes a stílusod! – jelenti be diadalittasan.

Egy hosszúra nyúlt pillanatig egyikünk sem mond semmit.

– Hogy megírd a folytatást.

Azt hiszi, ezzel tisztázza a helyzetet, de csak még inkább összezavar.

– Nem értem – csóválom a fejem. – Fay-nek tetszik a blogom?

– Imádja! – ismétli Sara. – Szerinte teljesen egyedülálló a hangod.

– Azt hittem, azt akarod mondani, hogy le akar szerződtetni.

Sara megköszörüli a torkát.

– Így is van. A *Titkos életünk* folytatására. – A kezemben tartott regényre mutat.

Micsoda?

– Nicole nagyjából a könyv negyedénél tartott – magyarázza az ügynököm. – Hátrahagyott egy rakás jegyzetet. És Fay megpróbálja megtalálni a megfelelő embert, aki befejezhetné.

– Azt akarja, hogy szellemíró legyek? És mi lesz az én könyvemmel?

– Azt is megírhatod – közli Sara. – Tekints erre úgy, mint egy kisebb megállóra az út során. Itt a nagy lehetőség, hogy betedd a lábad az egyik legnagyobb kiadóhoz. Közben folytathatod a saját könyvedet is, amíg tovább építed a profilodat, és az előleg finanszírozná az utazásaidat. Tökéletes megoldás.

– De... – Továbbra sem vagyok meggyőzve. – Miért gondolja mindenki, hogy alkalmas vagyok a feladatra? Biztosan több millió tehetséges szerző szaladgál a világban, aki képes lenne megírni a folytatást.

– Ó, ebben biztos vagyok! – mondja Sara higgadtan. – De

Fay téged akar. Még a regényt is elolvasta, amit néhány éve írtál. Nem harapott rá – teszi hozzá sietve, csírájában fojtva el a reményt a romantikus regénnyel kapcsolatos régi álmomról –, de a lényeg az, hogy tudja, képes vagy regényt írni. Pompásnak tartja a stílusodat.

– Valóban? – Megengedek magamnak egy kis büszkeséget a letaglózó csüggedtség mellett.

– Olvastad a *Titkos életünket*?

– Nem – vallom be, miközben alaposabban szemügyre veszem a könyvet.

– Vidd el! – javasolja Sara. – Nem tudod majd letenni. A főhős egy úti beszámolókkal foglalkozó író, akárcsak te, úgyhogy bizonyára remekül tudsz majd vele azonosulni. A legnagyobb dicséretnek számít, hogy Fay szerint képes vagy befejezni, amit Nicole elkezdett.

– De... Nem vagyok benne biztos... – habozok. Igyekszem felfogni ezt az egészet. Egy fiatal nő, aki ilyen váratlanul meghal... Sikerkönyves szerző, aki hátrahagyott egy befejezetlen könyvet... És én – én! – lehetnék az, aki befejezi a munkáját...

– Olvasd el a regényt! – erősködik Sara, és rájövök, hogy szeretne véget vetni a beszélgetésünknek. – És ne felejtse el, hogy ez remek lehetőség! Ha befejezted, hívd fel, és megbeszéljük a részleteket! Holnap egész nap itt leszek.

Úgy tűnik, teljesen biztos benne, hogy belemegyek ebbe a hajmeresztő tervbe.

És a magabiztossága teljesen megalapozott, mert másnap az első dolgom visszahívni.

Leszállok a buszról a cornwalli Padstow-ban ezen a csodálatos, napsütéses kora júniusi délutánon. Dagály van, és messze ellátni a Camel folyó torkolatán túlra, miközben felkapaszodom a dombra. Feltárul a hosszú, sima homokos partok sora, amelyek meg-megszakítják a tiszta, kékeszöld vizet. A levegőben rántott hal és sült krumpli illata száll, amitől korogni kezd a gyomrom. De még várnia kell. Fél négy van, és Nicole férje, Charlie Laurence már vár rám.

Amikor Sara elmagyarázta, hogy Charlie szeretné nyomon követni a felesége könyvének a folytatását, kissé nyugtalan lettem. Ez a feladat így is elég bonyolultnak ígérkezik; lehet, hogy a férj tovább ront a helyzeten?

Megállok a szerény, vörös téglás sorház előtt. Keskeny, palatetős veranda húzódik a homlokzat előtt, elrejtve a szürke ajtót meg az ablakfülkét. Az utcára néző fal mentén levendula virít, de ettől eltekintve a kis, lekövezett udvarban semmilyen növényt nem látok.

Valami megmozdul az ablakban, ezért gyorsan elindulok az ösvényen, és bekopogok. Arra sincs idő, hogy vessek magamra egy pillantást az ajtó üvegében, mert azonnal kinyílik, és megpillantok egy férfit, aki nagy valószínűséggel Charlie lehet.

Ránézésre a harmincas évei közepén járhat, úgy száznolcvan centi magas és karcsú. A szeme zöld, göndör, sötétszöke haját mustársárga hajpánttal fogta hátra. Kifakult, narancs-

sárga pólót és szürke rövidnadrágot visel, az arca és a végtagjai kellemesen mézszínűek a naptól, egészen a meztelen lábfejáig.

Tyűha!

– Charlie? – kérdezem reménykedve.

– Szia! – feleli, majd visszafogottan elmosolyodik, és kitarja az ajtót. – Gyere be!

Fogalmam sincs, mire számítottam, de erre nem.

– Kérsz egy teát?

– Köszönöm, jólesne. – Összerezzenek, amikor becsapódik az ajtó. Ideges vagyok.

Charlie a folyosóra mutat, hogy menjek előre. A – feltehetően – nappaliban szól a tévé, de nem nézek be, és egy perc múlva megérkezünk a hosszú, keskeny konyhába. A helyiség végében egy kétszemélyes kanapé áll a fal mellett, előtte kis, kerek asztal.

Charlie vizet tölt a kannába, és előkészít két csészét.

– Hogy utaztál? Autóval jöttél?

– Nem. Wembley-ből metróztam a Paddington pályaudvarig, aztán Bodminig vonatoztam, ide pedig busszal érkeztem.

– Ez szörnyen hangzik.

Udvarias, és választékosan beszél, de még egyszer sem nézett a szemembe, amióta átléptem a küszöbét.

Valami zajt hallani a nappali irányából.

– Elnézést! – mondja Charlie, és kimegy a konyhából.

Veszek egy mély lélegzetet, és lassan kifújom a levegőt, miközben körülnézek a helyiségben.

A belső falakon látszanak a téglák, amelyeket vastag, fehér vakolófestékkal kentek le. A munkafelületek vasúti talpfákból készültek, amelyeket lecsiszoltak és lelakkoztak, hogy tompa fényt kapjanak. A helyiség végében üvegajtók nyílnak a hátsó kertre. Bent minden takaros és tiszta, de odakint már jóval elhanyagoltabb a kép. Az asztalra és a székekre pillantok.

Két szék.

És egy etetőszék.

Újabb dolog, amit Sara elfelejtett megemlíteni a múlt heti találkozásunkkor.

Amikor Nicole meghalt, nemcsak egy befejezetlen kéziratot és egy gyászoló férjet hagyott hátra, hanem egy öthetes csecsemőt is.

Az élet időnként igazán gonosz.

Charlie halkan mond valamit a nappaliban. Ismét úrrá lesz rajtam az idegesség.

Nem tudok mit kezdeni a csecsemőkkel. Úgy tűnik, nem nagyon kedvelnek, és én sem rajongok értük különösebben. Mi van, ha megijesztem őket, és sírva fakadnak? Mi lesz, ha ez a kislány sírva fakad? Ha ellenségesen fogad, lehet, hogy Charlie sem viszonyul hozzám pozitívan, és keresztülhúzza a számításainkat.

A héten találkoztam Nicole szerkesztőjével, Fay-jel. Kedves, jóindulatú nő, aki a negyvenes évei közepén jár. Tájkékoztatott róla, hogy a folytatás ötlete már eljutott Charlie-hoz. Az elmondottak alapján úgy tűnt, a fickó cseppet sem biztos a dologban, de mivel felelősséget érez a felesége olvasói iránt, végül beleegyezett, feltéve, hogy a megfelelő embert bízzák meg a feladattal. Továbbra sem vagyok meggyőződve róla, hogy én lennék ez a valaki, de amióta elolvastam Nicole könyvét, ugyanolyan lelkesen várom a folytatást, ahogyan mindenki más. Még ha saját kezűleg kell is megírnom.

Kétségkívül rémisztő elképzelés, de majd ha odaérek, megugrom a lécet. Ám ha ez a találkozó Charlie-val nem sikerül jól, nem lesz mit megugrani.

Felforr a teavíz, ezért elfoglalom magam, és kitöltöm a csészkébe. Egy perc múlva Charlie is visszajön.

– Ezek a bébicsatornák csak rövid ideig kötik le a figyel-

mét – mondja, tudja, hogy nem kell elmagyaráznia a körülményeket, mert tökéletesen tisztában vagyok a helyzettel. – Tejet?

– Köszönöm, kérek. – Elhúzódok a konyhapulttól, hogy odaengedjem Charlie-t. – Mennyi idős a kislányod? – kérdezem.

– Nyolc és fél hónapos. Cukrot? – Felpillant, és egy másodpercre a szemembe néz.

– Köszönöm, nem.

– Úgy volt, hogy átjön az édesanyám, de vészhelyzet adódott a munkahelyén – magyarázza, miközben két kanál cukrot tesz a teájába.

– Mivel foglalkozik? – érdeklődöm.

– Egy kempinget üzemeltetnek az édesapámmal. Csőtörés történt, vagy valami hasonló.

– Azt a kempinget a domboldalban?

– Nem, úgy egyórányira van. A dombon lévő néhány barátom vezeti. Talán ismered? – Charlie felveszi a bögréjét, és végül rám néz. Azt hittem, zöld a szeme, de inkább gesztenyebarnás árnyalatú.

– Apukám említette. Megszállt ott néhányszor a lakóautójával – mesélem.

Megint felsír a kislány.

– Inkább menjünk be! – bök Charlie az ajtó felé. Előreengedem.

Először a lábacska-ját pillantom meg, csupasz és pufók, vidáman kalimpál. Aztán elélem tárul a teljes kép – a pasztellszínű, nyuszimintás body és a finom, enyhén hullámos, világosszőke haj. A pici egy rugós pihenőszékben ül a tévé előtt, és Charlie magával húzza a szerkezetet a fapadlón, majd helyet foglal az ablakfülke közelében lévő kanapén. Meglökki a szék hátát, hogy rugózzon, mire a kisbaba kacagni kezd.

– Ő April – mondja, és kidugja a nyelvét a kislányra, majd felém biccent. – Ő pedig Bridget – közli jóval udvariasabb hangon.

– Szia, April! – köszöntöm, de összerezenek, mert a hangom túl harsány és buzgó.

A baba felém fordítja a fejét, üres a tekintete. Aztán elvi-gyorodik, kilátszik a csupasz ínye, és gügyög valamit. Charlie ismét megnyomja a szék támláját, és a kislány boldogan visszafordítja a fejét.

Feszülten leülök a kisebb díványra, hátha ott nem vesz rólam tudomást.

– Hol szállsz meg? – kérdezi Charlie, visszatérve az udvarias csevegéshez. Felveszi a távirányítót, és lehalkítja a tévét, de nem sikerül teljesen elnémítania a túlzottan lelkes és szivárványszínű ruhákba bújt férfit, aki valami bizarr dolgot művel egy tojástartóval.

– Egy padstow-i panzióban. Olcsó és vidám hely. De holnap korán reggel indul a buszom.

– Csak egy napig maradsz? – Meglepettnek tűnik.

– Igen, de... Bármikor vissza tudok jönni, ha... – Várakozóan néz rám, várja, hogy befejezzem a mondatot. – Ha megkapom a munkát – mondom kelletlenül.

– Ó! – Elkapja a tekintetét, és belekortyol a teába. – Fay mesélte, hogy úti beszámolókat írsz.

– Így igaz. – Megkönnyebbülten elmosolyodom. Erről a témáról órákig tudnék beszélni. – Anyukám egy óceánjárón dolgozik, ezért az iskolai szünetek alatt körbejártam az egész világot.

– Biztosan izgalmas gyermekkorod lehetett.

– Az volt. Amíg tartott a sulis, apukámmal laktam, de meglehetősen gyakran meglátogattuk anyát. – Charlie érdeklődve bólint. Nem kérdez többet, ezért folytatom: – Egy ideig csak beszámoltam a helyekről, ahol jártam, aztán elkészült a saját

weboldalam, majd sikerült bekerülnöm különböző magazinnokhoz és újságokhoz is. Manapság már bármiről írhatok.

– Nicki mindig ilyen munkáról álmodott – szól Charlie, és félénken elmosolyodik. *Nicki, nem Nicole*, jegyzem meg magamnak. – Mielőtt könyvszerződést kapott – teszi hozzá.

És mielőtt kegyetlenül elvették tőle az életét.

Charlie megtöri a hosszú, kínos csendet.

– Ezek szerint tetszett a regénye?

– Imádtam!

Ezúttal őszintén elmosolyodik, felragyog az arca a büszkeségtől, de a szeme csak egy pillanatra csillan fel.

Rémesen érzem magam. Nem kellett volna rólam kérdezősködni – valószínűleg illetett volna az imádot felesége könyvéről áradoznom, amint belépek az ajtón.

– Tényleg nagyon tetszett. – Próbálok pótolni az elvesztegetett időt, és az elkövetkező néhány percben csak a regényről beszélek.

Nicole könyvének hősnője, Kit, aki úti beszámolókat ír, egyszerre két férfiba lesz szerelmes: Morrisba, a nyugodt, szőrfősből lett vállalkozóba, aki Cornwallban lakik, és Timóba, a szexi, finn sziklamászóba, aki Thaiföldön él. A történet végén Kit Thaiföldre utazik, hogy szakítson Timóval, mert Morris – az első szerelme – megkérte a kezét. Ám mielőtt tisztázhatná a helyzetet, Timo is feleségül kéri. És ő igent mond.

Tudom, tudom. Mi a fene?

– Mélyen megvetem a hűtlenséget, úgyhogy elvileg nem szabadna tetszenie ennek a történetnek – vallom be kissé túl őszintén. – De valahogy Nicole-nak sikerült... Nem is tudom. Olyan hihető. Olyan szívszorítóan ír, hogy képtelen voltam ellenállni, és magával ragadott a cselekmény. Úgy éreztem, mintha Kit fejében lennék, átéltem minden érzését, és valahogyan megértettem az örült döntéseit. Mintha... – Megrázom a fejem, és, valóban, végül kifogyok a szavakból.

Amikor Charlie-ra pillantok, megállapítom, hogy valószínűleg csupa megfelelő dolgot mondtam.

– Te tudod, mi történik a folytatásban? – kérdezem. – Kit választ végül Kit?

Charlie megrázza a fejét.

– Azt hiszem, Nicki sem tudta.

Elönt a csalódás. Charlie hátradől a székén, és leteszi az ablakpárkányra az üres bögréjét.

– De ha mégis tudta, a válasz a jegyzeteiben lesz. Rengeteg van belőlük a dolgozószobában. Hadd mutassam meg!

Úgy tűnik, April békésen elvan a pihenőszékében, úgyhogy Charlie visszahangosítja a tévét, és felvezet az emeletre. Egyenesen előremegyünk, majd benyit egy kis helyiségbe, amely a rendezetlen hátsó kertre néz. A folyótorkolatra csak a ház másik feléből lehet rálátni. Az ablak alatt hatalmas íróasztal terpeszkedik, a falak mentén könyvespolcok és irrattartó szekrények sorakoznak. Az íróasztal közepén csinos Apple számítógép. Rend van, de innen is látom, hogy a gépnek poros a képernyője.

Charlie kihúzza a bal felső íróasztalfiókot, mire előbukkan egy rakás jegyzetfüzet.

– Nicki mindig ezekbe írt – magyarázza.

Becsukja a fiókot, és kinyitja a következőt, amelyben újabb jegyzetfüzetek lapulnak.

– Még nem néztem át őket. – A feszült hangjából arra következtetek, hogy nem is áll szándékában. – De az összes anyaga itt van. – Kihúz egy újabb fiókot. – Fiatalabb korában naplót is vezetett. Az édesapja Thaiföldre költözött a munkája miatt, és Nicki, amikor csak tehetette, meglátogatta. Az akkori-ban írtakból sok mindent felhasznált a *Titkos életünkben*. Biztos vagyok benne, hogy találsz valami nyomot a folytatáshoz.

Felpillantok a zsúfolt polcokra, és megállapítom, hogy néhány könyvből post-it cédulák lógnak ki. Vajon Nicole milyen oldalakat jelölt meg? Van valami jelentőségük?

A könyv októberi megjelenésekor Nicole adott néhány interjút, ezért annyit tudtam, hogy az édesapja francia séf, akit Alain Duprének hívnak, és Nicole a lánykori nevét használta művésznévnek. De meghalt két héttel a könyv megjelenése után, mielőtt a regény az eladási listák élére kapaszkodott volna, ezért az olvasók – köztük én is – nem sok mindent tudhattak meg róla. Meglehetősen szürreális élmény a dolgozószobájában állni.

– A számítógépen is hagyott jegyzeteket? – érdeklődöm. Cikáznak a gondolataim. *Hol kezdjem?*

Charlie alig észrevehetően habozik, majd megfordul, és bekapcsolja a gépet. Hangos csilingeléssel bekapcsolódik.

– Nem hinném – mondja.

Háttal áll, a teste megfeszül. Csak nézem őt, és hirtelen eszembe jut Elliot. Csaknem hat hónapja nem találkoztunk, és mindent egybevetve egészen jól viselem a helyzetet. De ebben a pillanatban rettenetesen hiányzik.

April felsír a földszinten, mire Charlie összerezzen.

– Ül le, és vess rá egy pillantást! – motyogja, majd elmegy.

Biztosan nem bánja? Vonakodva kihúzom a széket, és leülök. Kivilágosodik a képernyő, megpillantok egy apró fényképet, amely Nicole-t ábrázolja. Alatta egy téglalapban a számítógép jelszót kér.

Nicole vidáman nevet, keskeny, hosszúkás arcát barnára színezte a nap. Sötét haja a válláig ér, a szeme égszínkék. A fején az ismerős sárga hajpánt, amely nem fedi el teljesen a frufruját, az orrán apró szeplők díszelnek. Boldognak látszik. Azon kapom magam, hogy azt kívánom, bárcsak ismerhettem volna. A regény borítójának fülén közölt fekete-fehér fénykép korántsem sikerült ilyen előnyösen.

– Thaiföld.

Ijedtemben majdnem kiugrom a bőromból, amikor a hátam mögött meghallom Charlie hangját.

– A jelszó: *Thaiföld*. Nagy kezdőbetűvel.

– Ó! – Begépelem, majd megnyomom az Entert, és azonnal megjelenik Nicole asztala.

Hallom, hogy Charlie felszisszen, és inkább nem fordulok hátra.

A képernyőt betölti a róla készült fénykép, amelyen egy újszülött csecsemőt tart a karjában. Rövidebb a haja, és odaadón néz az apró kis csomagra.

– Nem sokszor jártam itt, amióta meghalt – mondja halkán.

– Nem kell most rögtön nekiállnunk – motyogom magam elé. A felesége mindössze hét hónapja halt meg. Nem vagyok róla meggyőződve, hogy fel van erre készülve. És abban sem vagyok biztos, hogy én fel vagyok készülve.

– Minden rendben – feleli, majd előrehajol, és megfogja az egeret. Balra húzódok, és figyelem, ahogy a kis fehér nyíl ráklikkel egy kék mappára a képernyő alján. Azonnal megjelenik a neve: „Titkos”. Charlie jobbra húzza az egeret, és megnyit egy másik mappát, amely a „Vallomás” címet viseli.

– Ez lesz a folytatás címe? – kérdezem, és alig tudom türtőztetni magam.

– *Vallomásaink* – válaszolja Charlie. – De Sara még nem biztos benne.

Persze, Nicole-nak is Sara volt az ügynöke.

– Tetszik – jegyzem meg, majd előrehajolok, hogy közelebbről szemügyre vegyem a mappa tartalmát: szereplők, vallomások, kutatás, színopszis, időrendi sorrend.

– A „Titkos” mappát is át kell nézned, mert nem vagyok benne biztos, hogy mindent átmásolt.

– Oké – bólintok.

– Ha szeretnéd ezt a munkát, erről lenne szó. – Charlie elengedi az egeret, és felegyenesedik.

– Ez leginkább tőled függ, nemde? – jegyzem meg óvatosan.

A férfi lenéz rám.

– Elolvastam néhány blogbejegyzésedet – közli, mintha meg sem hallotta volna, amit mondtam. – Fay-nek igaza van. Nagyon hasonlít a stílusod Nickiéhez. – Nekidől az egyik szekrénynek, és karba fonja a kezét. – De biztos vagy benne, hogy van elég időd átrágni magad ezen az egészen?

– Teljesen – jelentem ki határozottan. – Ez az összes többi munkámmal szemben előnyt élvez. A blogot a szabadidőmben is vezethetem, és nem köt semmiféle határidő vagy kötelezettség. – Veszek egy mély lélegzetet, majd kijelentem: – Azt hiszem, jól meg tudnám csinálni.

Charlie elgondolkodva rám néz, végül – reményeim szerint a beleegyezés jeleként – bólint.

– Beszélek Fay-jel.